

Sygn. akt IV CSK 92/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa L. K.
przeciwko Przedsiębiorstwu Spółce z o. o. w E.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 19 września 2014 r., sygn. akt I ACa 323/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 września 2014 r., opartej na podstawach naruszenia prawa materialnego - art. 6 w zw. z art. 471 k.c. oraz art. 487 § 2 w zw. z art. 65 § 2 k.c., a także naruszenia przepisów postępowania - art. 162 w zw. z art. 299 i 300 § 1 k.p.c., pozwany na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał „(...) występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Przejawiają się one w konieczności zweryfikowania prawidłowości przyjętych przez Sąd Apelacyjny tez, według których (i) na świadczeniobiorcy spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności wykonania świadczenia charakterystycznego z umowy wzajemnej w przypadku złożenia pozwu o zapłatę przez świadczeniodawcę (ii) niewykonywanie przez świadczeniodawcę umowy nie ma wpływu na obowiązek wypłaty wynagrodzenia przez świadczeniobiorcę oraz że taki stan rzeczy mieści się w ramach ekwiwalentności świadczeń”. Ponadto skarżący wspomniał o zagadnieniu na tle art. 162 k.p.c., lecz go nie sformułował.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący przytoczył co prawda ukształtowane w orzecznictwie zasady właściwego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ale się do nich nie zastosował.

Skarżący w ogóle nie sformułował zagadnienia prawnego w znaczeniu kwestii prawnej wywołującej poważne wątpliwości i trudności w ich rozwiązaniu, które świadczyłyby o potrzebie zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. W uzasadnieniu wniosku zamiast wartościowych jurydycznie argumentów mogących przekonać o występowaniu zagadnienia prawnego znalazły się własne uwagi autora skargi, na tle konkretnych okoliczności sprawy i w polemicznym ujęciu w stosunku do stanowiska Sądu.

Co więcej, zostały one w sposób oczywiście niewłaściwy powiązane z konkretnymi podstawami skargi, co znalazło wyraz nawet w bezpośrednim ujęciu poszczególnych kwestii jako „zarzutów” ściśle odpowiadających zarzutom skargi. W świetle uzasadnienia wniosku, problem sprowadza się wyłącznie do prawidłowego zastosowania przepisów w danych okolicznościach,

a za fasadą przedstawionych „zagadnień” kryje się zamiar poddania kontroli Sądu Najwyższego trafności rozstrzygnięcia; nie są to przyczyny skłaniające do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Należy dodać, że wywody skarżącego po części bazują na własnej wersji stanu faktycznego, niemającej oparcia w ustalonej podstawie wyroku, a ponadto w znacznym stopniu opierają się na wyrwanym z kontekstu stwierdzeniu Sądu odnoszącym się do rozłożenia ciężaru dowodu.

Z tych względów Sąd Najwyższy nie stwierdziwszy, by zachodziła przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, odmówił jej przyjęcia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).